I

püsti kätte ja läits oma rendita mõtsa jalgi pealt.
Aga, oh häda! Paar tunni olli joba mõtsa mööda ära
käinu, aga wiel es ole tä ei üttegi jänest ei muid mõts-
elajt nännu, nii et joba õtsk kätte nakas tulema
ja tublist kütti mõte hirmust, et piap ilma jagita
kodu minema.

Otsk olliki joba õõn ning pimedus nakas joba
maad katma, nii et kah meie küt olli funnitte koda
minema, ilma et tal oles midagi olal kippunu.
Oma mõtsa ja niisugust kütt ametit wandse tima ära
järgmiste sõnuga: „Kurat wõtku seda mõtsa ja
nii sugust kütti ametit kes koberi ei sõbba ja kellest
suurempat kasu ei ole!" Sai tä nee sõna waiwalt wälla
ütelda, kui kurat tima ette ilmuski ja ütel: „Kül olet sina
kah rummal, kui sa hää ameti ja ilma mõtsaseses mulle annat. Aga
seda ei pea sa ommetegi tegema. Kui sa tahat, sis wõi ma sulle wäga hää
kütti õnne anda, nelle üle sa nii wäegade pahandit, üte wäikese tingimise
ega." — „Milles ei hüüdis kütt suure hääwaelega; olga määrane
taht, ma taha teda täita, sis, kui mul hää õnn saa olema kütmise
mann." — „Noh, kui sa luppat täita" ütel wanapais, „elk kes kah
suur ati ei obsi. Sul ja ütte wüsi hää õnn olema, kui sa enne
kütma läät. Kuus aastat ei sa sul ei üttegi kimbatust ette
tulema; aga säitsmendal aastal tule sul üts teder maha lasu
Kui ei jõua ja teda maha laske, jäät sa minule kuge-
ihu ja hengega, aga kui on sul säärast osawust — nah
siis ei saa sull õnnest konagi wahet tulema."

Seda tingimist wõtse kütt suure hää meelega wasta, mille

ta endale hää kütti õnne olli saanu. Ja kah wälsis es lää wana
poisi ütelus, ust, minna wana tima läits taht mõtsa pissiga,
sis olli jänesfit ja muid mõtsa loomi kui siini mõtsa all.
Nüüd, kui jahti läits, es lää enamp jalgsi wait wõtse hobe-
se ratastega kah üten, et sis taputuid elajit paremp oles wõda
tuurwa. Mõni kord olli timal nii pallu tapetu, et enamp
enta hobesega es jõua liina wedada müümise tarwis, waid
töite küla meeste hobesit pidi tä lainama loomi ära wedamises.

Aasta lennasjuu aastite järgi wäega, wäega rutte mööda ja kütil olli hakkis ära unetõu wana tandiga kauba tegemine, oma üllemata õnneliku elu fisen. Wüs aastat olli joba
tõst ajast mööda ning kuues joba lõpe tõwal. Jälle olli kütt
oma ega kord õnnes lännu jahi pääl. Põrõõlle, ütte suurt
tetre maha lasken tul timal mielde, et kui tä säitsmendal aas-
tal mõnd tetre maha laske ei jõua, et sis sie tima elu mass.

Mis nüüd tetta! Mehel olli peris wägi ahjus sest et
säitsmas aasta kaguniba lähikesen olli ja wõi olla, et kah sie
saa joba sündima ~~sat~~ aasta alustusen. Muud nõuu enamp
tublil kütil üle es jää, kui et läits ütte rahwa fisen kunkas
peetu nõia manu selle tarwis abi otama ning nõum küsi-
ma oma elu päästmises kuradi käest ning põrgust oma
hinge ~~pan~~ wabastuses. Sai tä nõiale oma asja ära seletada,
kõnel sie: „Aig on küll lähikesen, muru sõa asja wõi
wiel sellesi furast tõõb käända. Selle tarwis piat sa edimalt
kolm kõpert kuuli walama, ega üte kuuli pääle piat kolm
risti tegema ning ega üte risti külge üte fuusuf kuju tege-
ma. Nõid kuule piat sadis ütte siisi endaga üten kandma.